

Vi tycker olika och det är som det ska

Ljuset har kommit tillbaka. Det är så härligt att solen skiner på oss igen. Står du mot en husvägg så kan du känna värmen av solens strålar. Jag tänker att det är lite lika i känslan från en fin och god vänskap att känna solens strålar som värmer.

Vänskap som varar är en rikedom. Vänskap där det inte behöver presteras eller vara på ett visst sätt. Vänskap där du får vara precis den du är med alla fel och brister, alla fina förtjänster. Det är en verklig rikedom.

Nu under ett års tid så har det blivit väldigt många samtal, som kanske i vanliga fall inte blivit av. Det blir ett möte i samtalet även om det sker i telefonen eller utomhus.

En tanke fick jag efter ett samtal då vi pratade om att nu är vaccinet här och vi kanske kan se fram emot att kunna leva ett lite mer normalt liv, stannade kvar hos mig. Samtalet var med en person som jag känner igen ytterst ytligt men som jag hälsar på när vi möts på promenaden. Ungefär så här sa personen. *”Nej fy då, inte tillbaka till hejandet och kramandet igen. Det är så skönt att få vara ifred och slippa ifrån att behöva umgås med en massa människor och behöva känna sig tvungen att gå på det och det andra.”*

Visst, så är det vid eftertanke.

Så svårt som många upplevt det senaste året med distans och minimalt med umgänge, så har en del personer det i ”normala fall” genom att de inte vill bli kramade. De vill inte känna sig tvungna att gå på en massa aktiviteter. Tänk att alltid leva i de svårigheter som vi haft det senaste året, hela tiden!

Det blev en rejäl tankeställare. En del mår bra i det som är och tycker det är skönt och befriande att få hålla distans, medan andra längtar tills vi kan återgå till vårt ”normala”. Vi är olika och vi är alla individer med olika behov.

Vi får tänka på varandra och kanske fundera över hur vi möter och hälsar på människor. Att det finns med i tanken att en del faktiskt mår lika dåligt av att få en kram som en del nu mår dåligt av att inte få den där kramen. Kanske är det som den personen sa: *”Det har gått inflation i kramandet. Det ska kramas hela tiden när man kommer och när man går. Jag vill själv välja om jag vill kramas, men om jag inte gör det så får jag en konstig blick och så funderar de vad som är fel. Inget är fel. Jag vill bara inte krama allt och alla.”*

Den tankeställaren kommer jag att ta med mig när vi en dag kan återgå till en lite mer vanlig vardag. Då kommer en del människor att må sämre och att jag får försöka att läsa av hur hälsningsfrasen till varje enskild människa ska vara.

Vi tycker olika och vi vill olika och det är som det ska. Det är att vara människa.

Längtar till våren, vaccinet, vardagen, vännerna, värmen!

Heléna Markfjärd, präst i Västanfors Västervåla församling
epost: helena.markfjard@svenskakyrkan.se